

skal andre beslutninger vedrørende barnet træffes af barnets opholdskommune, jf. § 9 a, stk. 1, jf. stk. 3-6.

Forslaget til *stk. 4, 2. pkt.*, fastslår, at et barn eller en ung, der er anbragt uden for hjemmet, har selvstændig opholdskommune i den kommune, der har truffet afgørelse om anbringelsen efter kapitel 8 i lov om social service. Dette har praktisk betydning, hvis indehaveren af forældremyndigheden efter en anbringelse flytter fra kommunen. Hermed opretholdes reglen i den gældende § 9, stk. 4, 1. pkt., i retssikkerhedsloven, som blev indført med lov nr. 397 af 28. maj 2003 med virkning fra 1. juli 2003. På den måde sikres kontinuitet for barnet i løbet af anbringelsen. Barnet vil have den samme opholdskommune i hele forløbet, og denne kommune vil dermed skulle varetage en lang række opgaver i forhold til barnet eller den unge.

Forslaget til *stk. 4, 3. pkt.* slår fast, at det er barnets selvstændige opholdskommune, der træffer afgørelser, der vedrører barnets forhold. Forslaget til *stk. 4, 4. pkt.*, fastslår, at afgørelser, der er målrettet hjælp til forældremyndighedsindehaveren, træffes af forældremyndighedsindehaverens opholdskommune.

En række afgørelser kan rette sig mod såvel barnet som forældremyndighedsindehaveren, og det kan skabe usikkerhed om handlepligten. I tilknytning til en anbringelse uden for hjemmet kan der opstilles den formodning, at der er tale om afgørelser, der vedrører barnets forhold, medmindre det anses for godt gjort, at afgørelsen altovervejende er målrettet forældremyndighedsindehaveren. Det er barnets/den unges opholdskommune, der træffer afgørelse om fx fortsat anbringelse uden samtykke fra forældremyndighedsindehaveren, anbringelsessted, ændring og revision af handleplanen, samvær og kontakt samt hjemgivelse.

Forslaget til *stk. 4, 5. pkt.*, fastslår, at barnets eller den unges selvstændige opholdskommune skal samarbejde med forældremyndighedsindehaverens opholdskommune om at løse familiens problemer og høre forældrene og barnet eller den unge, inden der træffes afgørelse efter kapitel 8 i lov om social service. Hermed opretholdes reglen i den gældende § 53, stk. 4, i lov om social service. § 53 i serviceloven ophæves og erstattes af § 9 a, stk. 4.

Forslaget slår fast som en ny regel, der afspejler praksis, at en ung, der selv har ansvar for at forsørge en ægtefælle eller et barn, har selvstændig opholdskommune. Forældrene har ikke i forhold til det offentlige en fortsat forsørgelsespligt.

Forslaget i stk. 6 slår fast, at forældremyndighedsindehaverens opholdskommune, når der er særlige grunde til det, kan indgå aftale med barnets eller den unges opholdskommune om, at den er handlekommu-

ne i forhold til barnet eller den unge. En særlig grund kan være hensynet til kontinuiteten i indsatsen. En sådan aftale er betinget af, at forældremyndighedsindehaveren og den unge over 15 år giver samtykke. Hermed opretholdes reglerne i den gældende § 9, stk. 4, 2. og 3. pkt., i retssikkerhedsloven.

Reglen i § 9 a, stk. 4, har sammenhæng med bestemmelsen om refusion i § 9 c, stk. 2, nr. 6. Se bemærkningerne til § 9 c.

Om § 9 b

Der findes ikke regler i lovgivningen, som giver borgerne ret til hjælp under et midlertidigt ophold i en anden kommune, fx i forbindelse med et ophold i et sommerhus. I praksis har kommunerne dog administreret loven således, at borgerne har en sådan ret. Dette er bekræftet af Den Sociale Ankestyrelse i en afgørelse, som er offentliggjort som SM R-3-00. I denne afgørelse statuerede Den Sociale Ankestyrelse, at et pensionistægtepar havde ret til at modtage praktisk bistand i et sommerhus uanset, hvilken tid på året de opholdt sig i sommerhuset og uanset varigheden af opholdet. § 9 b har til formål at lovfæste den praksis, som Den Sociale Ankestyrelse har stadfæstet i SM R-3-00. Med § 9 b får borgeren et direkte lovhjemlet krav på at modtage hjælp under et midlertidigt ophold i en anden kommune, når man i hjemkommunen er visiteret til varig hjemmehjælp.

Den midlertidige kommune træffer afgørelse om, hvilken konkret hjælp, der er nødvendig for borgeren. Afgørelsen træffes af den midlertidige opholdskommune i forhold til det lokale serviceniveau. I det omfang lovgivningen giver borgerne valgmuligheder, vil dette også gælde for personer, som opholder sig midlertidigt i kommunen.

Forpligtelsen for en kommune til at yde hjælp i nødstilfælde antages at gælde uden lovbestemmelse. Forpligtelsen hviler på en forudsætning om, at der ydes den nødvendige hjælp til personer, som er i en eller anden form for nød. I andre tilfælde, er det den faste opholdskommune, der yder hjælpen.

Socialministeren har i § 82, stk. 2, i lov om social service bemyndigelse til at fastsætte regler om betaling for udgifter til personale, når hjælpen efter § 71, stk. 1, og §§ 72 og 73 ikke er varig. Hjælpen under et midlertidigt ophold vil i sagens natur være midlertidig. Dette indebærer dog ikke, at reglerne i betalingsbekendtgørelsen finder anvendelse, således at borgeren skal betale for hjælp efter serviceloven, som udbetales under et midlertidigt ophold uden for opholdskommunen. Som udgangspunkt vil kommunerne ikke kunne opkræve betaling for hjælp under et midlerti-